

Växelveckande smycken och skulptur

Uppvuxen i en konstnärsfamilj var valet av yrke naturligt för silversmeden Emelie Wijk.

– Jag var omgiven av konsthantverkare, det enda liv jag kände till. Men keramiken låg lite för nära, var för hemvan och ospännande. Istället fann Emelie i silvret inspiration, utmaning och en väg att uttrycka form och känsla i smycken och skulptur.

EMELIE WIJK

I den röda ladulängan med Valla kyrka som närmaste granne, har silversmeden Emelie Wijk drivit butik och ateljé i snart tio år, i företaget hon startade som 22-åring. Inne i ateljén arbetar praktikanten från guldsmedsutbildningen, medan en anställd guldsmed hjälper till i butiken och smedjan. Sommartid driver Emelie även butik på Sundsby säteri. Så verksamheten går bra och hon kan leva på sitt yrke och sin passion, även om hon jobbar mer än heltid.

– Ju större verksamheten blir desto mer administration, och desto längre bort hamnar den kreativa processen, som jag ju hellre vill syssla med, säger Emelie och tillägger att hon måste bli bättre på att delegera.

– För jag har ju så mycket idéer som ska förverkligas.

Samtidigt som företagandet är en förutsättning för att kunna göra smyckena, skulpturerna, bruksföremålen som präglas av formsäkerhet och finkänsliga linjer.

Emelie växte upp på en gård vid Keramikern i Ödsmål, en keramikverkstad och ateljé som 1939 byggdes upp av Emelies morfar keramikern Bengt Lindqvist. Han blev en välkänd keramiker i Sverige, bland annat för sina reliefer som hade sitt uppsving på 60-talet. Emelies mamma

Eva tog över rörelsen på 80-talet och driver det keramiska arvet vidare.

– Jag är uppvuxen i en familj som alla sysslade med konst och hantverk. Det enda jag ville också, det var inget alternativ att jobba med något annat, berättar Emelie som gick på krokikurser redan som tolvåring.

På gården bodde också mormor Ann-Sofie Lindqvist som kom att bli Emelies konstnärliga mentor.

– Mormor har betytt mycket för mig och min konst-och formkänsla. Hon kunde vara ganska hård, men det är tack vare hennes konstruktiva kritik jag kommit framåt.

Emelie gick först på Stenebyskolan i silversmede och sedan keramikutbildning i Grebbestad.

– Jag bestämde mig tidigt för att bli silversmed. Men ville också lära mig mer om morfars och mammas material. Och det är nyttigt att byta material, bredda sig. Sen är det roligt att emellanåt dreja, säger hon och menar att oavsett material ställs man inför samma frågor.

– Det är ju samma problem kring linjer och yta som ska lösas.

Jämte smyckeformgivning finns det skulpturala i henne. Att uttrycka sig lite större och konstnärligt utforskande.

– Det är utvecklande att å ena sidan sitta med pyttesmå diamanter och å andra sidan med större yvigare grejer. Jag har alltid skapat båda parallellt.

Utanför ateljén står eldkorgarna och ljushållarna med bladmönster hon formgett, och vid parkeringen vakar en manshög trollslända i stål. Hon klättrar upp jämte och känner på materialet.

– Den här ska jag utveckla, så fort jag får tid.

Emelies verksamhet är bred, med vigselringar, egna silverkollektioner, skulpturala verk, kurser och uppdrag från företag och privatpersoner. Och hon gillar växelveckan, den berikande variationen.

– Det är sällan jag backar för en beställning, utan löser det. Att inte säga nej är en utmaning i sig, ler hon och berättar om uppdraget att ta fram kyrksilvret till Valla kyrka.

– Det är ett fint och roligt uppdrag, men svårt. Ett kulturarv och bruksföremål som ska leva vidare i både material och form.

För att nå fram till ett förslag gör hon alltid massvis med skisser. Varenda modell finns teknad från alla perspektiv för att till slut hamna rätt.

– Ibland kommer det med en gång, ibland får jag traggla länge.

Som silversmed är det samtidigt dyrbart att göra fel.

– Det är ett väldigt tekniskt hantverk, där det sällan går att backa och jag måste alltid vara noggrann och planera. Å andra sidan ser jag resultatet direkt och har mer kontroll.

Med jämna mellanrum hinner hon ta fram egna kollektioner.

– Jag kan se att min egen design präglas av vart i livet jag varit just då. När sonen var liten gjorde jag en serie med huvudfotingar och namnsmycken. När jag tog jägarexamen blev det mycket skogs- och viltmotiv.

– Fast naturen är alltid där, central i allt jag gör. Och Emelies silver präglas av liv, växtlighet och det jordnära. Fjärilar, löv, träd, insekter, älgar, blommor. Som blombuketten helt i silver hon gjorde till sitt eget bröllop. Likt en hyllning till kärleken och silvret i ett.

67. EMELIE WIJK LUNDBERG – silver

Vara konstnär:

En livsstil men också ett hårt arbete där man ständigt måste vara självkritisk och utvecklas.

Konstens roll:

Att skapa känslor. Själv föredrar jag positiv konst.

Konstvandringen:

Fantastiskt roligt sätt att möta kunder, nya som gamla.